

**ΜΑΝΟΣ
ΚΟΜΤΟΛΕΩΝ**

**τρίποντο
και
πιρουέτα**

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον η υπογραφή προδίδεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία

Σειρά: Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους

Μάνος Κοντολέων, *Τρίποντο και πιρουνέτα*

Υπεύθυνη έκδοσης: Υδώνη Καρύδη

Επιμέλεια-διορθώσεις: Αντωνία Γουναροπούλου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη) και Μάνος Κοντολέων, 2026

Η εικόνα του εξωφύλλου παραχωρήθηκε από τον αρχικό δικαιούχο

στη Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2026

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Μάιος 2026

ΚΕΤ Κ526 ΚΕΠΙ 316/26 ISBN 978-618-07-1875-1

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

**ΜΑΝΟΣ
ΚΟΜΤΟΛΕΩΝ**

τρίποντο

και

πιρουέτα

**ΕΚΛΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

*The greatest thing you'll ever learn
Is just to love and be loved in return*

«The nature boy»

(Στίχοι και μουσική: Eden Ahbez)

1

Άλεκ

ΕΙΝΑΙ Η ΜΕΡΑ που θα γνωρίσει τον Κλείτο.

Εκεί στην έρημη παραλία –κάπου μισό χιλιόμετρο από το τέλος του συνοικισμού– τον βλέπει να πατά στα βότσαλα με γυμνά πέλματα, φορώντας ένα κοντομάνικο μπλουζάκι στο χρώμα που παίρνει η θάλασσα καθώς σουρουπώνει...

Όταν τελειώνει μια μέρα σκορπίζει τις αναμνήσεις της πάνω στον αφρό των κυμάτων· αυτό το χρώμα έχει η θάλασσα – μια διστακτική απόχρωση του μπλε.

Ναι, αυτή η μέρα είναι και κάνει ακόμα ζέστη –ακόμα τέλος Αυγούστου–, κι έτσι ξαφνιάστηκε που είδε το αγόρι με τα φωτεινά καστανά μαλλιά, που του φτάνουνε σχεδόν μέχρι τους ώμους –για συνομήλικό του το υπολόγισε–, να φορά ένα μακρύ και φαρδύ, από λεπτό ύφασμα, μαύρο παντελόνι, που τέλειωνε εκεί όπου τα γυμνά του πέλματα προβάλλαν και ακουμπούσαν με άνεση στα υγρά βότσαλα της παραλίας, σχεδόν στο σημείο που ο ελαφρύς κυματισμός ξεψυχούσε.

Ο ίδιος ήταν γυμνός από τη μέση και πάνω – ένα μόνο σορτσάκι ότι είχε φορέσει. Και τα αθλητικά παπούτσια του. Ήταν λίγες οι μέρες που είχε έρθει με τη μάνα

του να εγκατασταθούνε μόνιμα στο σπίτι της γιαγιάς κι ακόμα τα πέλματά του δεν είχαν συνηθίσει –ίσως και να τη φοβόντουσαν– την αγριάδα της ακτής με τα κοφτερά βότσαλα, που ανάμεσά τους προβάλλανε ακανόνιστες κορυφές μικρών βράχων.

Κάπως έτσι και ο βυθός που έπρεπε να πατήσεις για να φτάσεις σε κάποιο βάθος, απ' όπου θα μπορούσες να ρίξεις το κορμί σου και με απλωτές να ξεκινήσεις το κολύμπι.

Κακή θάλασσα, είχε σκεφτεί όταν πρωτοείδε την παραλία που άγγιζε την αυλή του σπιτιού, από τα τελευταία του παραθαλάσσιου συνοικισμού – το είχε κληρονομήσει η γιαγιά του από τους πρόσφυγες δικούς της παππούδες.

«Δεν μου αρέσει η περιοχή» – είχε πια σκοτεινιάσει όταν οι αχθοφόροι άφησαν και την τελευταία καρέκλα μέσα στον μικρό κήπο.

«Πρώτα απ' όλα, δεν θα πρέπει κάθε μήνα να σκέφτομαι το ενοίκιο. Κι έπειτα, θα έχουμε μπροστά στα πόδια μας τη θάλασσα, κι εσύ γκρινιάζεις!» η μάνα τον αποπήρε – ίσως γιατί ήταν μια από τις ελάχιστες φορές που προσπαθούσε να δει το ποτήρι μισογεμάτο.

Ναι, καλά! Έτσι κι αλλιώς το κολύμπι ποτέ δεν ήταν κάτι που αγαπούσε. Προτιμούσε στο σώμα του να προσφέρει στεριανές δόξες – το παιχνίδι των χεριών του με μια μπάλα ήταν το πάθος του.

Π' αυτό –είχε αποφασίσει– θα έπρεπε να προσέχει μην τυχόν παραπατήσει και πέσει και χτυπήσει κάποιο πόδι, σπάσει –κυρίως αυτό!– το χέρι. Αν πάθαινε κάτι τέτοιο, τότε ό,τι σχεδίαζε να κάνει στο νέο του σχολείο –μα και σε όλη τη ζωή του– θα καταστρεφόταν. Εδώ και τρία χρόνια είχε αποφασίσει πως τα πόδια του ήταν προορι-

σμένα να πατούνε πάνω σε ξύλινο, καλογουαλισμένο παρ-
κέ φτιαγμένο από σφένδαμο –γήπεδο για αγώνες μπάσκετ
εθνικών πρωταθλημάτων και ολυμπιακών αγώνων– και
τα χέρια του να έχουν συνεχή διάλογο με τα εξακόσια
γραμμάρια μιας πορτοκαλί, δερμάτινης μπάλας.

Το μέλλον του το είχε, πλέον, με κάθε λεπτομέρεια
φανταστεί. Και η απόφασή του να γίνει διάσημο αστέρι
του μπάσκετ θα ξεκινούσε από τον νέο τόπο κατοικίας
του κι από το νέο του σχολείο.

Σε λίγες μέρες μαθητής της τρίτης γυμνασίου, και όσο
κι αν ακουγότανε περιεργό, αυτό το γυμνάσιο της κωμό-
πολης που σε απομακρυσμένη άκρη της είχε, χρόνια πολ-
λά πιο πριν, χτιστεί ο συννοικισμός, από τους πρώτους
πρόσφυγες που είχαν στα μέρη αυτά αποφασίσει να στή-
σουν τα νέα τους νοικοκυριά, ήταν φημισμένο για την
ομάδα καλαθοσφαίρισής του – τέσσερα χρόνια στη σει-
ρά κέρδιζε το κύπελλο των μαθητικών αγώνων όλης της
χώρας.

Η μάνα του, βέβαια, δεν συμεριζότανε τα δικά του
όνειρα – ήταν από τις φορές που έβλεπε το ποτήρι μισο-
άδειο.

«Ανάμεσα στα άλλα θα έχω τώρα και την έγνοια πώς
θα προσαρμοστείς στο νέο σου σχολείο... Ανάθεμα τον
ακαμάτη που πήγα και διάλεξα για πατέρα του παιδιού
μου!» Δεν δίσταζε να εκφράζει τον θυμό της μπροστά
στην πεθερά της.

Όμως κι εκείνη παρόμοια άποψη είχε – «Δίκιο έχεις,
κόρη μου... Μα στέκομαι δίπλα σας εγώ!» σιγοντάρισε
την ώρα που έδινε στον καθένα τους τα κλειδιά του
νέου τους σπιτιού, που είχε φροντίσει από τα πριν να
τους βγάλει.

Αλλά εκείνος ανυπομονούσε –μα και ανησυχούσε– να σταθεί κάτω από το καλάθι με μια μπάλα στο χέρι και να διαπιστώσει αν τα τρίποντά του θα έκαναν τον προπονητή να τον παρατηρεί και να τον διδάσκει με τους ίδιους φιλόδοξους στόχους.

Η μάνα του, όταν το πρώτο βράδυ της εγκατάστασής τους στο νέο σπίτι τής εξομολογήθηκε αυτές τις σκέψεις του, κούνησε το κεφάλι της.

«Διάλεξε να γίνεις κάτι λιγότερο φανταχτερό, αλλά περισσότερο σταθερό». Κάτι σαν συμβουλή ακούστηκαν τα λόγια της. Τα υποστήριζε η εμπειρία από το επάγγελμά της – φυσικοθεραπεύτρια. «Έχω δει πόδια που αξίζανε χιλιάδες να συμπαραλιάζονται σε μια στιγμή και χέρια που πέταγαν την μπάλα με σιγουριά μέσα στο καλάθι να παθαίνουν αθεράπευτες αγκυλώσεις... Καλύτερα θα ήταν...» συνέχισε, και του αράδιασε τα μύρια όσα επαγγέλματα δεν φοβόντουσαν τραυματισμούς ή και μπορούσαν να συνυπάρξουν με αυτούς – γιατρός ή μηχανικός, καθηγητής ή ακόμα και στρατιωτικός.

Η γιαγιά του και πεθερά της συμφωνούσε μαζί της.

«Ο γιος μου στην ηλικία σου έλεγε πως θα έμπαινε στο Πολυτεχνείο!»

«Ναι, ο πατέρας του ήθελε να γίνει μηχανολόγος... Άκου μηχανολόγος!» κάγχασε η νύφη καθώς άκουσε τα λόγια της πεθεράς. «Όταν καλά καλά δεν άνοιγε μήτε το βιβλίο της αριθμητικής της πρώτης δημοτικού! Εσύ μου τα έχεις πει αυτά! Αλλά τα χαϊρία αυτουνού... τα ξέρεις! Να μην τα επαναλαμβάνω και συγχύζομαι...»

Δεν συγχυζότανε η μάνα όταν οι κουβέντες είχαν να κάνουν με τον πατέρα του. Την πληγώνανε... Μα δεν ήθελε και να το δείξει. Άλλωστε, αν αισθάνεσαι πως κά-

ποιος σε πληγώνει, δεν αποδέχεσαι κάθε μήνα να πιστώνεται στον τραπεζικό λογαριασμό σου έμβασμα που προέρχεται από τράπεζα κάποιας χώρας του Βορρά.

Ο πατέρας του τελικά έγινε οδηγός μεγάλων φορτηγών και διασχίζει συνέχεια τις οδοστράτες της Ευρώπης και φιδωτούς αυτοκινητόδρομους της Μέσης Ανατολής μεταφέροντας άλλοτε επικίνδυνα καύσιμα κι άλλοτε αγροτικές μηχανές... Μέχρι και βοοειδή κάποια χρονιά είχε φορτώσει.

«Κι άλλοτε μύριζε πετρέλαιο κι άλλοτε βρομοκοπούσε τραγίλα... Ευτυχώς τον ξεφορτωθήκαμε!» Η μάνα έκρυβε, κάποιες φορές πίσω από θυμό, κάποιες άλλες πίσω από βρισιά, την πληγωμένη της αξιοπρέπεια.

Και η γιαγιά τελικά κουνούσε το κεφάλι της συμφωνώντας.

Ο πατέρας του είχε φτιάξει μιαν άλλη οικογένεια, σε χώρα όπου ο χιονιάς περόνιαζε και η νύχτα έφτανε να διαρκεί μέχρι δεκατέσσερις ώρες.

«Να δούμε πότε θα σκεφτεί πως κάποια μέρα πρέπει ο γιος του να συναντηθεί με την κόρη του... Έξι και βάλε χρόνια της ρίχνει!» Η γιαγιά σκούπιζε τα ίχνη από ξεπλυμένα δάκρυα στις άκρες των ματιών της.

Ο ίδιος –όπως κάθε φορά που γίνονταν τέτοιες συζητήσεις– έδειχνε να αδιαφορεί.

Πάντως είχε βάλει κατά νου να καταφέρει κάποια στιγμή να παίξει αρχηγός μεγάλης ομάδας μπάσκετ στο γήπεδο μιας πόλης από εκείνες που έχουνε συνέχεια παγωνιά και να είναι μέρα που ο πατέρας του θα είχε φτάσει οδηγώντας την νταλίκια του φορτωμένη με καύσιμη ύλη και μόλις θα παρέδιδε το φορτίο του θα έτρεχε στον αγώνα και, από τη θέση των επισήμων, που εκείνος

θα του είχε κλείσει, θα παρακολουθούσε τα απανωτά τρίποντα που ο γιος του –ο παρατημένος του γιος– θα εκτελούσε με κινήσεις χειρουργικής ακρίβειας.

Μια δεξαμενή των ονείρων μας και αυτή των διαψευσμένων σχέσεων.

Λοιπόν...

Λοιπόν, κάπως τέτοιες, χειρουργικής ακρίβειας, κινήσεις βλέπει τώρα να κάνει το συνομήλικό του αγόρι στην ακρογιαλιά. Κινήσεις που όχι μόνο θα τις χαρακτήριζες με μεγάλη προσοχή σχεδιασμένες, αλλά και ακόμα πως έχουν μια πλαστικότητα... Ο ίδιος δεν είχε ιδέα από μπαλέτα κι άλλου τέτοιου είδους χορούς, μα...

Την ομορφιά την αναγνωρίζεις, ακόμα κι αν ποτέ δεν σου έχει τύχει να τη συναντήσεις.

Το αγόρι λες και χορεύει.

Τα γυμνά του πέλματα καμπυλώνουν κι αγκαλιάζουν τα βότσαλα και τα στρογγυλά βραχάκια... Ποιος μπορούσε να πει με σιγουριά αν τα δάχτυλα των ποδιών του χαϊδεύουν τα πετρώματα ή στιγμιαία πάνω τους κολλάνε;

Πάντως είναι ολοφάνερο πως από αυτά τα δάχτυλα ξεκίναγε ο παλμός που σκαρφάλωνε στα πόδια, στον κορμό, στη βάση του λαιμού, και έκανε να γέρνει κάπως προς το πλάι το κεφάλι, αλλά κυρίως είναι τα χέρια –από τους ώμους ως τα νύχια– που μετατρέπουνε αυτόν τον παλμό σε χαλαρή κίνηση... Χαλαρή, μα και σίγουρη. Και με μια τέτοια χαλαρή σιγουριά, τα ακροδάχτυλα ελευθερώνανε τα πλατιά βότσαλα που κρατούσαν και τα ρίχνανε προς τη μεριά της θάλασσας, κι αυτά ίπταντο πάνω από την επιφάνεια του νερού και κάθε λίγο και λιγάκι λες και κάποιο σκαμπίλι δίνανε – μπορεί... παι-

χνιδιάρικα φιλιά να χάριζαν οι σκληρές πέτρες στη θάλασσα.

Το αγόρι φοράει ακουστικά.

Κι ο ίδιος –έτσι όπως αργά πλησιάζει– αναρωτιέται τι τάχα να ακούει και πώς καταφέρνει με τέτοιες σίγουρες κινήσεις να πετά τα βότσαλα. Τα δικά του τρίποντα μοιάζουν ασήμαντα επιτεύγματα μπροστά στην επιδεξιότητα αυτού του αγοριού.

Όταν επιτρέπεις στον εαυτό σου με κάποιον να συγκριθεί, αυτό ίσως και να σημαίνει πως θες να ανιχνεύσεις μια ενοχή σου.

Ζήλεψε. Αλλά από μικρός δεν άφηνε τη ζήλια και να τον εμποδίζει να θαυμάζει.

Ό,τι θαυμάζεις το διδάσκεισαι!

Κι έτσι πλησιάζει το αγόρι και το ρωτά:

«Μα τι είναι αυτό που κάνεις;... Πώς το πετυχαίνεις;»

Το αγόρι δεν τον είχε προσέξει. Και ξαφνιάστηκε – ένα πετάρισμα διαπέρασε όλο του το κορμί και η φράντζα των σκουρόχρωμων πλούσιων μαλλιών, που γέρνει πάνω από τα βλέφαρα, μετακινήθηκε σε μια άκρη του μετώπου και τότε...

Πόσο παράξενο!... Σχεδόν μαγικό!

Το αγόρι έχει ένα μάτι γαλανό και ένα ολοκάστανο!

Ναι, είναι η πρώτη του φορά που συναντούσε άνθρωπο με μάτια που το καθένα έχει άλλο χρώμα!

Θα πρέπει –έτσι αυτή τη στιγμή νομίζει– και λάθος δεν κάνει– να ενόχλησε το άγνωστο αγόρι αυτή η αμηχανία του.

Κι όμως, εκείνο με ξεκάθαρο τρόπο εξηγεί:

«Μια πιρουέτα...» Και χαμογελά.

Άγνωστη η λέξη για κείνον. Αλλά αρπάχτηκε από την

αναζήτηση της πιθανής ερμηνείας της για να ξεφύγει από τον μαγνητισμό του δίχρωμου βλέμματος.

Άλλωστε, τη λέξη το αγόρι με τρυφερότητα σχεδόν την έχει αφήσει να πλανηθεί μέσα στο σούρουπο.

Μα αμέσως μετά, με μεγαλύτερη σταθερότητα, την επαναλαμβάνει: «Πιρουέτα».

Κι ο άλλος «τρίποντο» σκέφτεται!

Ποια η σχέση που συνδέει την κίνηση, όταν πετάς ένα βότσαλο στη θάλασσα, με την άλλη, όταν ρίχνεις από απόσταση επτά περίπου μέτρων την μπάλα στο καλάθι; Στη μια περίπτωση τεντώνεις το χέρι και λυγίζεις προς τα πίσω τον κορμό. Στην άλλη το χέρι υψώνεται και το σώμα πατά σταθερά στα δυο πόδια.

Αλλά το ένστικτο –τι άλλο μπορεί να ήταν;– τον κάνει να ζητήσει:

«Δείξε μου πώς το κάνεις!»

Και κάπως έτσι το μέλλον δυο εφήβων αρχίζει να παίρνει σάρκα και οστά.

Εκεί στην παραλία και κάποια λίγα μέτρα πιο πέρα από τα σπιτικά τους. Σούρουπο, τέλος του Αυγούστου.

Κι αμέσως μετά ρωτά, πιστεύει πως κάποιος ρυθμός πρέπει να καθορίζει την αποτελεσματικότητα του πετάγματος των βότσαλων:

«Τι ακούς;»

Του δίνει ο άλλος το ένα ακουστικό.

«Χιπ χοπ!» λέει και πετά ένα ακόμα βότσαλο – πέντε φιλιά της πέτρας στους κυματισμούς της θάλασσας. «Πιρουέτα... χιπ χοπ!» Τώρα γελά.

Κι αυτός φωτογραφίζει, λες, καρέ το καρέ το σώμα του αγοριού να σχηματίζει τις χορευτικές κινήσεις και

στη συνέχεια –σκέφτεται– με το δικό του κορμί θα προσπαθήσει να τις μετατρέψει σε βήματα, στάσεις ενός αγωνίσματος.

Το μάταιο της προσπάθειας δεν θέλει να το δει...

Το πιθανόν επικίνδυνο το αγνοούσε.

Πιάνει κι ο ίδιος ένα βότσαλο. Ακολουθεί τις κινήσεις του άλλου – το πάτημα των πελμάτων, το σπάσιμο της μέσης, το τέντωμα των χεριών, το τελικό πέταγμα.

Κάτι –απροσδιόριστο – ίσως τον κάνει να ντρέπεται. Αλλά η απόλυτη ερημιά ολόγυρα τον βοηθά να το αγνοήσει.

Και δοκιμάζει.

Αποτυχία. Το δικό του βότσαλο ίσα που χτυπά δυο φορές πάνω στην επιφάνεια της θάλασσας.

Κι ο άλλος γελά.

«Όχι και με την πρώτη... Να επιμένεις... Άσε να σου δείξω ξανά...»

Τα φύκια στα βράχια βγάζουνε τη δικιά τους μυρωδιά.

Το άγνωστό του –μέχρι πριν από λίγα λεπτά– αγόρι τώρα σκύβει και διαλέγει ένα βότσαλο.

Πόσο ύπουλη η κίνηση μιας τούφας μαλλιών όταν σκεπάζει στιγμιαία τον λοβό ενός αυτιού!

«Πρέπει να είναι πλατύ και ελαφρύ... Να, σαν κι αυτό!» δείχνει την πέτρα και εξηγεί.

Ένα μακρόστενο βότσαλο είναι, αλλά αυτός πείθει τον εαυτό του να το αντιμετωπίσει ως στρογγυλή μπάλα.

Μα και το αγόρι, κι ενώ το βλέφαρο του γαλάζιου ματιού του μισοκλείνει και δείχνει να ετοιμάζεται με το βλέμμα του να μετρήσει την απόσταση που χωρίζει το σημείο όπου στέκονται από το σημείο που θα προσπαθήσει να κάνει το πρώτο της γκελ η πετρούλα, ξαφνικά

χαλαρώνει το κορμί του, στρέφεται προς το μέρος του άλλου και...

«Με λένε Κλείτο!... Εσένα;» ρωτά.

Όλοι στο σπίτι –και η μάνα και η γιαγιά και ο πατέρας (όποτε του έστελνε καμιά καρτ ποστάλ από τις πρωτεύουσες του Βορρά) και οι συμμαθητές και οι γείτονες στην παλιά τους γειτονιά– Άλεκ τον φωνάζουνε.

Μα εκείνη τη στιγμή...

«Αλέξανδρο με λένε!» απαντά.

Το όνομα που άλλοι μας δίνουνε γίνεται τελικά και η ταυτότητά μας. Γι' αυτό και κάποιοι το παραλλάσσουν...

ΜΑΝΟΣ ΚΟΜΠΟΛΕΩΝ

Κάπου στα περικόρα μικρής επαρχιακής πόλης...

Στις μέρες μας ή ίσως και λίγο καιρό πιο πριν.

Δυο έφηβοι συναντιούνται. Τόσο διαφορετικοί

μεταξύ τους! **τρίποντο και πιρουέτα**

Ο ένας λατρεύει το μπάσκετ· ο άλλος θέλει να γίνει χορευτής.

Κι όμως κάτι θα αρχίσει να τους φέρνει τον έναν κοντά στον άλλον...

Πολύ κοντά.

Ένα μυθιστόρημα για την εφηβεία

την ώρα της αναζήτησης μιας σεξουαλικής ταυτότητας.

Και για το δικαίωμα της αναγνώρισης και αποδοχής αυτής της ταυτότητας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

15+

Το βιβλίο μιλάει
τη γλώσσα των εφήβων
χωρίς λογοκρισία

ISBN 978-618-07-1875-1

9 786180 718751 >
Βοηθ. κωδ. μπκ/σης 15875